

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ JOSÉ GERMAIN

ΑΧ ΑΥΤΕΣ, Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ!...

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ο Κύριος, η Κυρία και η Μαρία (στη-μέτρια του Συνδικάτου).

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ο ΚΥΡΙΟΣ (στην Κυρία, που μπαίνει λαχανιασμένη).—Πάλι άγ-γυρες!...

ΚΥΡΙΑ.—'Ασε με, είμαι κατασκοτωμένη.
ΚΥΡΙΟΣ.—Πάλι κατασκοτωμένη;
ΚΥΡΙΑ.—Έτσιχα όλη την ημέρα να βρω ύπνερτρα!...
ΚΥΡΙΟΣ.—Πάλι ύπνερτρα!...
ΚΥΡΙΑ.—Έφεις ότι ή τελευταία μιάς έφυγε...
ΚΥΡΙΟΣ.—Πάλι μιάς έφυγε!...
ΚΥΡΙΑ.—Δέν βρήκα καμιά. Γέμισα σ' έφτά μεσιτικά γραφεία, ά-λά παντού τίποτε. Στο όγδωο μόνάμα μου έδειξαν έφτά ύπνερτρες, ποι-τίς είχαν διώξει έντοματεξ ή χωρίς των. Δέν δέχθηκε όμοιο καμιά να την προσλάβω, γιατί δέν τους άρεσαν, λέει, τά υπνερτρα μου!... Έ-μνα κατακόζαλη από τό θυμό μου. Τελείωσε, άλλη φορά δέν ξαναπαύω να ίπιστώ αυτό τό μαγιόρο.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(31 μέρες μετά την πρώτη πράξι)

ΚΥΡΙΑ (στη Μαρία, που μπαίνει μισά).—'Α, χορίτσι μου, τί χαρά!
ΜΑΡΙΑ (ξεριά).—Δέν είμαι χορίτσι σας.
ΚΥΡΙΑ.—Θά γίνετε τό χορίτσι τού σπιτιού. Θά σάς άγαπούν...
ΜΑΡΙΑ.—Θά τό δώσω. Καί πόσα θά μου δίνετε;
ΚΥΡΙΑ.—'Εν ανάγκη, θά φτάσω τά πεντακόσια φράγκα.
ΜΑΡΙΑ.—'Εξόσσια.
ΚΥΡΙΑ.—Πεντακόσια.
ΜΑΡΙΑ.—'Εξόσσια.
ΚΥΡΙΑ.—Μά είνε αδέναντο να δώσω τόσα...
ΜΑΡΙΑ.—Τότε φεύγω...
ΚΥΡΙΑ.—Σταθήτε. Μπορούμε να τό συζητήσουμε.

ΜΑΡΙΑ.—Περιστόν. 'Η μάλλον, σταθήτε καλύτερα να σάς πω τους όρους μου. Όθλω έξόσσια φράγκα τό μίγα κ' άκόμα είκοσι φράγκα για σινεινά, είκοσι για ντάνατζ, ίσότητα από φαγητό, ένεινθέρια στίς...
ΚΥΡΙΑ.—Μά είνε φοβερό!...
ΜΑΡΙΑ.—'Η χωρία άρνείται; Άν-λούμαι πολύ, γιατί ή χωρία μου άρε-σε και θάθελα να μείνω...
ΚΥΡΙΑ.—Μά όχι, πούος σάς είνε ότι άρνείται; Μείνετε, μείνετε!
ΜΑΡΙΑ.—Πρέπει όμοιο να σάς πω άκόμη και τους κανονισμούς τού Συνδικάτου μας. Άκούστε λοιπόν: Δέν θά τρώω τά πατάματα, δέν θά καθαρίζω τά τράμα, δέν θ' άγορνόω τί κόρτσι τις ώρες τού φαγητού, δέν θά με στέλνεται έξω περισσότερο από δύο φορές την ημέρα, δέν θά με ξυπνάτε πριν από τις όκτώ τό πρωί, δέν θά μου δίνετε διαταγές με άπότομο ύψος...

ΚΥΡΙΟΣ.—'Εγώ μ' αίστη!... Ποτέ!...

ΚΥΡΙΑ.—Μά τότε τί θά κάνετε;
ΜΑΡΙΑ.—'Όλα, έκτός από αυτά.
ΚΥΡΙΑ (άπελπιμένη).—Καλά, δέχομαι.
ΜΑΡΙΑ (αυστηρά).—Καί από παντός, προσέξτε να μη μου περιά-ξετε ποτέ τις μέρες της έξόδου μου.
ΚΥΡΙΑ (δωχέζεται).—Ποτέ!...
ΜΑΡΙΑ.—Όύτε να δέχομαι περισσότερο από τέσσερις φορές τό μή-να. 'Η έπισκεφτεί είνε σκοτεινά...
ΚΥΡΙΑ.—Τό δοκίματε!
ΜΑΡΙΑ.—Καλά. Σάς...παίγω για δοκιμή!...

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΚΥΡΙΟΣ.—'Ακόμη δέν έφερε τό μαυόλο της ή άγατημένη σου;
ΚΥΡΙΑ.—Δέν θέλει. 'Ω! Έφεις πως άνησχα!...
ΚΥΡΙΟΣ.—Θέλει φαντετα να μιά τό σκάση. Μήπως της έκανεε τί-ποτε!...
ΚΥΡΙΑ.—Τίποτε, σ'ό δοκίματε!
ΚΥΡΙΟΣ.—Μήπως δέν της έδειξε; τόν άπαταμένο σεβασμό;
ΚΥΡΙΑ.—Κάθε άλλο.
ΚΥΡΙΟΣ.—Της έκανεε αύθρη;
ΚΥΡΙΑ.—'Όχι άκόμη. 'Αλλά... Νάτην, έχετετα!...
ΚΥΡΙΟΣ.—Πρόσεξε πως θά της μιλήσης. Δέξου άποκαθήποτε θε-σμία. Με κάθε τρόπο, μ' άκούσε, με κάθε τρόπο, πρέπει να την έπιλο-δίσομε να φύγη. Ρωτήστε την τί θέλει. Μην της άρνηθής τίποτε.
ΚΥΡΙΑ.—Καλά, θά δεχθώ ό,τι μου ζητήσετε!

ΚΥΡΙΟΣ.—'Όλα, άκούσε, όλα!...

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΥΡΙΑ (στην έπνερτρα).—Δέν μου λέτε, Μαρία, γιατί δέν φέρετε τό μαυόλο σας;
ΜΑΡΙΑ.—Γιατί δέν ξέρω άν θά μείνω.
ΚΥΡΙΑ.—Μά βέβαια, θά μείνη. Είμαι πολύ εύχαριστημένη μαζί σας!...
ΜΑΡΙΑ.—Ναι, αλλά έγώ δέν είμαι.
ΚΥΡΙΑ.—Πώς; Τί σας έκανε;
ΜΑΡΙΑ.—Τίποτε.
ΚΥΡΙΑ.—Μήπως κατεγράδωδη της έπιστολής σας;
ΜΑΡΙΑ.—'Όχι!...
ΚΥΡΙΑ.—Μήπως ό κόρτσις δέν σάς φέθηκε με σεβασμό;
ΜΑΡΙΑ.—'Αλλοίμονο!... 'Όχι!...
ΚΥΡΙΑ.—Τί θέλετε να πής; Τί παράλοιο έχετε με τόν κόρτσι;
ΜΑΡΙΑ.—'Η χωρία έπιμένει τόσο... που θά ήθελα... Μά είνε πολύ λεπτό...
ΚΥΡΙΑ.—'Αλλεε φορές όμοιο δέν διατάζετε να μου πής ό,τι θέλε-τε. 'Εκτός, μιλήστε, σάς ίκετώω...
ΜΑΡΙΑ.—'Επιτέλους, άκού έπιμένετε... Μη μου κάνετε όμοιο έστε-ρα ότι θυμώετε...
ΚΥΡΙΑ.—'Όχι, Μαρία. Ξέρετε πολύ καλά ότι δέν θυμώω ποτέ.
ΜΑΡΙΑ.—'Ε, λοιπόν... να... θέλω τόν κόρτσι...
ΚΥΡΙΑ.—Τόν θέλετε!... Δέν καπιταλάω... Τί θά πής τόν θέλετε;
ΜΑΡΙΑ.—Νά τόν θέλω... ποτέ-ποτέ... Με καταλαβαίνετε;
ΚΥΡΙΑ.—Τόν θέλετε! Δέν τόν!... Μά είνε τρομερό! Καί έχετε την άδαιαντοσύνα να τό πής σέ μένα, τί γυναίκα του!...
ΜΑΡΙΑ.—Σάς είχα προστάσει ότι ήταν πολύ λεπτό.
ΚΥΡΙΑ.—Φύγετε, φέρετε άκούσε...
ΜΑΡΙΑ.—'Όποιο θέλετε... φεύγω.

ΚΥΡΙΑ (συνατά).—Καί ό 'Α-λιπέρο, που μου είνε να ίστοχωρήσω σέ όλα; (στην Μαρία). Καλά, είναιτε σίγουρα. Σάς δίνω την άδεια να φρονιάσετε με τόν άνδρα μου...
ΜΑΡΙΑ.—'Α, δέν είπα αυτό. Δέν έχω καρπό έγώ. Έκείνος πρέπει να κάνει την άσχη. Πέστε του τό ίσδι.

ΚΥΡΙΑ.—Πώς, έγώ;
ΜΑΡΙΑ.—'Αν δέν δέχεσθε, φεύγω.
ΚΥΡΙΑ (συνατά).—'Ο 'Αλιπέρο μου είνε να τό δεχθώ όλα, όλα... (στη Μαρία). Καλά, δέχομαι.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

(Μία ώρα άργότερα)
ΚΥΡΙΑ (στο σύζυγό της).—Σέ θέλει ή Μαρία. Θέλει, λέει, να πάς να την φρονιάσης...
ΚΥΡΙΟΣ.—Είμαι τρελλή!...
ΚΥΡΙΑ.—'Αν δέν δεχθής, είνε ό-τι θά φύγη...
ΚΥΡΙΟΣ.—'Εγώ, μ' αυτήν!... Ποτέ!...
ΚΥΡΙΑ.—Δέν μου είπες να ίποχο-νήσω σέ όλα!...

ΚΥΡΙΟΣ.—Ναι, μα όχι και σ' αυτό...
ΚΥΡΙΑ.—Κι όμοιο, πρέπει. Κάνε αυτή την θεσμία. Πρώς Θεού!...
ΚΥΡΙΟΣ.—Καία, καία, θά πάω... ('Αναστενάζει).
ΚΥΡΙΑ.—Είμαι ένας άγγελος, άγάτη μου!

ΠΡΑΞΙΣ ΕΚΤΗ

('Ενα τέταρτο της ώρας άργότερα)
ΚΥΡΙΟΣ (συνατά; και άπορατιστά).—Μαρία, έρχομαι να φρο-νιάω μαζί σας.
ΜΑΡΙΑ.—'Α! 'Ο κόρτσις έφρχετα για... Πόσο εύγενής είσθε!...
ΚΥΡΙΟΣ.—Μαρία, σάς... ('Η φωνή του νίγεται).
ΜΑΡΙΑ.—Τί χαρά! Πόσο καλό είνε ό κόρτσι!...
ΚΥΡΙΟΣ (φρυχά).—Σας πούω!... 'Αχ!... Βάγ!...
ΜΑΡΙΑ (δουά επάνω του).—'Αγάτη μου...
ΚΥΡΙΟΣ (τα χάνει).—'Α, μα σταθήτε... 'Όχι τόσο γρήγορα. Δέν είμαι έτοιμος.
ΜΑΡΙΑ.—Τί χάρμα! Κι' έγώ είμαι τόσο έτοιμη!... Πότε, λοιπόν, θά μου δώσετε τό πρότο φιλί!...
ΚΥΡΙΟΣ.—Μά δέν είνε βιαστικό... Μπορούμε να περιμένουμε...
ΜΑΡΙΑ.—'Α, με συγχώριτε. Θέλω να τό κανονίσουμε τόσρα. Νά ούίσουμε άμέσως τό πρότο μας ραντεβού...
ΚΥΡΙΟΣ (άπελπιμένος).—'Εστω! Θέλετε τό Σάββατο;
ΜΑΡΙΑ.—'Όραία, τό Σάββατο, τό Καθε Σάββατο...
ΚΥΡΙΑ (που μπαίνει εκείνη την στιγμή με άκούσε την τελευταία φράση).—Θεέ μου! Είνε τρομερό, είνε φρυχά!... Μά... τί να κάνω; Δέν γίνεται άλλο... Δέν ικετώω να κάνωμε χωρίς ύπνερτρα... Κούμνε μου 'Αλιπέρο!... Τί θεσμία!...